

[Jan Šimsa]

Ladislav Hejdánek

◆ medailon, česky, vznik: nedatováno

◆ profile, Czech, origin: nedatováno

Jan Šimsa [medailonek]

Jan Šimsa, nar. 2. 10. 1929 v Praze. Po maturitě na klasickém gymnáziu vystudoval na Komenského bohoslovecká fakultě v Praze. Byl vikářem v Praze a farářem v Klášteře n. Dědinou a v Prosetíně. V r. 197. mu byl odebrán státní souhlas, pracoval pak jako dělník nejprve v Prosetíně, později v Brně, nyní jako laborant. Publikoval řadu článků hlavně v církevním tisku, ale těžiště jeho činnosti zůstala jednak v životě sborů, kde pracoval jako duchovní, a pak zejména mezi mládeží jak tradičně církevní, tak z pomezí života církevního a mimocírkevního. Jeho většinou vynikající kázání často v opisech kolovala již koncem 50. let a v letech šedesátých. Myšlenkově byl silně ovlivněn rodinnou tradicí, která takřka splývala s linií myšlení Masarykova, Rádlova a Hromádkova (Šimsův otec Jaroslav byl z nejužších spolupracovníků Rádlových, pracoval za války v odboji, byl zatčen a zemřel v koncentračním táboře). V církvi náležel ke skupině, zvané „Nová orientace“, vypěstoval si mimořádnou citlivost ve vztahu ke společenskému a politickému dění a účastnil se řady podniků a zápasů jak vnitrocírkevních, tak občanských. Právě pro svůj pevný postoj v období tzv. normalizace (po intervenci 1968) byl úředně zbaven možnosti vykonávat duchovenskou službu. Mezi prvními podepsal prohlášení Charty 77 z ledna 1977, byl spolu se svou rodinou opětovně šikanován a podrobován různým druhům represe, a v roce [rok chybí – pozn. red.] byl pod vykonstruovanou záminkou zatčen a pak odsouzen k [číslovka chybí – pozn. red.] měsíčnímu vězení.

nar. 2. 10. 1929 v Praze

S lidmi s neuvěřitelně různých okruhů se domluvíte o tom, kdo je Jan Šimsa. A všude narazíte na zřetelný respekt. Kdekdo se s ním setkal, kdekdo ho zná, kdekdo se s ním o něco do krve pohádal. Znájí ho bývalí členové Ligy lesní moudrosti, bývalí svazáci z předúnorových dob, všichni ti, kteří řadu let prožili ve studentském křesťanském hnutí, mnoho bývalých příslušníků PTP, členové Českobratrské církve evangelické, kolegové z Komenského bohoslovecké fakulty, komunisté, katolíci, mnoho emigrantů poúnorových, posrpnových i chartistických, řada spisovatelů atd. atd. Zvláštní je, že po diskusím, ba ani po tvrdých hádkách s ním vám nezbyvá pocit hořkosti a neporozumění. Lidé se s ním mohou přít i pohádat, ale nerozcházejí se s ním.

Celý Šimsův život probíhá bez zásadních zvrátů a bez toho, že by se zříkal minulosti, i když jistě ne bez těžkých krizí. Minulost je pro něho mnohem víc přítomná než pro jiné; proto jsou pro něho přítomni i lidé, kteří se na ní podíleli. Myšlenkově byl nejsilněji ovlivněn rodinnou tradicí, která takřka splývala s linií myšlení Masarykova, Rádlova a Hromádkova (jeho otec byl z nejužších spolupracovníků Rádlových; zemřel na konci války v koncentračním táboře). Je to patrné i z toho, co psal ve svých člancích v době, kdy působil jako farář v Klášteře nad Dědinou a potom v Prosetíně na Vysočině. Nicméně těžiště jeho činnosti zůstávalo jednak v životě jeho sborů a pak zejména mezi mládeží, a to jak tradičně církevní, tak z pomezí života církevního a mimocírkevního. Jeho vynikající kázání kolovala v opisech od konce padesátých let. V církvi náležel ke skupině „Nová orientace“, vypěstoval si mimořádnou citlivost ve vztahu ke společenskému a politickému dění a účastnil se celé řady podniků a zápasů jak vnitrocírkevních, tak občanských. Jako jeden z prvních evangelických farářů byl odnětím státního souhlasu zbaven možnosti pokračovat v duchovenské službě. Nikoho z jeho přátel nepřekvapilo, když se jeho podpis objevil hned pod prvním dokumentem Charty 77. Znamenalo to nové obtíže pro něho i pro jeho rodinu; nevyhnul se ani pobytu ve vězení. – Jsou lidé, na něž se člověk může spolehnout; Jan Šimsa k nim rozhodně náleží.